

06. Poglavlje

Mjese eva snaga

Do grada vilenjaka, Valinndora, preostalo je još par dana. Zbog Caitlin, koja nije bila naviknuta na tako duga i naporna putovanja morali su se eš e odmarati.

U sumrak su stali blizu rijeke Orin, najve e rijeke na Sillwithu, koja dijeli Imani podru je od valindorskih šuma i zapadni od isto nog Sillwitha.

Elesar je za odmor odabrao istinu blizu šumarka.

„Prespavat emo ovdje. Zapalit u vatru. Lauren, ispitaj okolicu!“ re e.

„Bilo bi mi draže da smo ve na drugoj obali rijeke“, doda Lauren.

„I meni bi to bilo draže, ali most je pola dana jahanja od nas. Caitlin ne može pratiti naš ritam. Pri ekat emo jutro i onda nastaviti.“

„Žao mi je što vas zadržavam“, umorna e Caitlin, jedva do ekavši da sjaše s jednoroga. Nije bila naviknuta na neprekidno jahanje.

„Nama je tako er potreban odmor“, tješio ju je Bravecat. Trzne ramenom i zbacil zarobljenika s le a. On jeknu i š u uri se na travi. Izgledao je nezašti eno i neopasno. Cijelim putem nije prozborio ni rije i.

„Nije mi jasno zašto ne idemo cestom? Ravna je i bez prepreka i njome bismo sigurno stigli brže“, prigovarala je Caitlin.

„Ne bismo išli brže. To no je da nema vidljivih prepreka, ali na šumskim puteljcima ima manje razbojnika“, odgovori Lauren.

„Nisam znala. Zar razbojnici vrebaju na svakom koraku?“

„Skoro svakom“, re e Elesar. „Zato je bolje putovati šumom. Manje je opasnosti, a i mi brže putujemo šumom zbog energije.“

„Energije?“ iznena enja su se redala jedno za drugim.

„Da, energije“, ponovi Lauren. „Vilenjaci i neki vilin-ljudi su ja i u prirodi, pogotovo u šumama, jer crpe energiju iz prirode. Pogotovo druidi. Bez prirodne energije ne bi mogli koristiti svoje mo i. Malo koji vilenjak živi u gradu.“

„Zašto joj ne pokažeš svoje druidske mo i?“ predloži Elesar. „No još nije pala, a ionako imamo vremena do jutra.“

„Vrlo rado. Do i, Caitlin!“ re e Lauren i povede Caitlin nizvodno do obližnje šume. Bilo joj je drago što e mo i nekoga zadiviti svojim umije em.

„Ostanite u vidokrugu“, upozori Elesar, osmjehnuvši se. „Brzo su se sprijateljile.“

„Izgleda da napokon i Caitlin i Lauren imaju prijateljicu koju dugo nisu imale“, primijeti Bravecat.

„Istina. Stalno smo putovali i nije se ni s kim imala prilike sprijateljiti, a Caitlin se nije micala iz dvorca. Mislio sam da e razlika u godinama biti problem, ali o itu su je zanemarile.“

„Elesar Veliki ponovo spašava i usre uje ljude“, našali se Bravecat.

„Vrlo smiješno, Bravecate.“ Elesar se osvrne prema njemu. „Kako je naš suputnik?“ upita pokazuju i prema gmazolikom. Bio je naslonjen na osamljeno stablo na livadi, ruku zavezanih iza le a.

„Još nije svoj. Dugo je bio u nesvijesti. ime si ga tako jako udario?“
 „Zidom. To jest, sam se udario. Ja sam mu samo pomogao laktom.“
 „Nasilni e! Moraš se naučiti obuzdati bijes“, ponovo se našali Bravecat.
 „Tebi je svako vrijeme pravo za zbijanje šale“, reče mu Elesar, zahvalan što ima uz sebe suputnika kojem je teško pokolebati duh.
 „Što bi bio život bez šala?“
 „Dobro pitanje!“ Elesar se kratko nasmije, pa doda: „Njegovi partneri su bili orci. Mislim da su pripadali Kodranu.“
 „Kodranovi orci? Hm... zna i Kodran je saznao za tvoj plan o ujedinjenju, vjerojatno od uhoda iz Kiroshana, i unajmio gmazolikog traga a da nas pronađe i ubije.“
 „Unajmio? Ne bih rekao da ga je unajmio. To nije njegov stil. Prije bi bilo da ga je na neki način prisilio.“
 „A gdje ima gmazolikih...“
 „U Mo vari“, nadopuni ga Elesar.
 „Zar je moguće da je Kodran u tako kratkom vremenu stigao do Mo vare? I što se mu muljevito podruje nepodnošljivog smrada?“ udio se Bravecat.
 „I te kako mu je potrebno. To je podruje idealno za organiziranje velike vojske, ljudska kraljevstva su daleko, a Gateway je blizu. Znaš i sam da su orci pobjegli na sjever i istok. Kodran ih sigurno ponovo okuplja. A ne bih se udio ako pokuša porobiti gmazolike. Pogotovo ako su prije o njima istinite.“
 „Misliš o tajanstvenom dvorcu gmazolika na jezeru Mystos?“
 „To no.“ Nitko nije mogao reći s potpunom sigurnošću koliko ima istine u priči koja se protezala daleko u prošlost. Kralj gmazolikih iz Mystosa želio je ujediniti narod, ali vjekovi razjedinjenosti govorili su u prilog tome da je to nemoguće. Osim što su bili rastrkani po cijeloj Mo vari, mnogi su bili još dalje i nedostupniji: postali su roblje. „Nisam siguran, Bravecate. To su samo priče.“
 „Nisu to sam priče! To je istina! Jednog dana bumo se svi ujedinili i neću nas više nitko iskorištavati“, zašao se glas iza njihovih leđa. Bio je to gmazoliki.
 „Vidi tko se probudio. I prilično je živahan!“ reče Bravecat gledajući kako se gmazoliki pokušava osloboditi.
 „Zakaj me jednostavno ne ubijete! Nek me ovak zvezete kak živinu!“ vikao je gmazoliki. Uže oko zapeša bilo mu je lagano stegnuto, ali dovoljno da se ne oslobodi.
 „Hej! Što si se razgoropadio?!“ zareži Bravecat. Nije volio kada netko povisuje glas.
 „Mogli bismo te ubiti...“ reče Elesar hladno i priče gmazoliku. Gmazoliki ustukne prestrašeno. „Ti si nam dao na to pravo. Ipak si ti napao nas! I to na spavanju! A samoobrana opravdava ubojstvo, zar ne?!“
 „Onda me ubijte! Kaj ekate?“ glas mu postane tiši. Njegov protivnik je imao pravo.
 „Nikada vam neću biti rob! Radije ću umrijeti!“
 „Smiri se! Nitko ovdje ne treba roba.“ Na njegovo učenje, Elesarev glas postane gotovo prijateljski: „Tražimo samo informacije.“
 „Aha, a zakaj sam onda zvezan?“ odvrati gmazoliki.
 „Zato, jer si nas pokušao ubiti, sjećaš se?“ nastavi Elesar.
 „Aa da! Dobro sam zveknul glavom o zid, pa mi treba malo vremena da skopam. Znaš, dobro se šibaš za vilenjaka. Mislim da ste slabiji. Čini se da sam se prevario“, prizna.
 „Prvo, ja sam vilin-ovjek, ne vilenjak. Drugo, reci što znaš o Kodranu! Gdje je?“ zapovjedi Elesar ponovno prijeteći im glasom.
 „Vilin-ovjek? Opa! Mješanac. Takvih ne vidiš svaki dan“, gotovo veselo reče gmazoliki, nastojeći prikriti strah.

„Odgovori na pitanje!“ zapovjedi vilin- ovjek takvim tonom da je gmazoliku skoro srce stalo.

„Dobra fora. Ja vam kažem kaj znam, a vi me onda ubijete.“

„Mali je hrabar, donekle“, zaključi Bravecat.

Vidjevši da gmazoliki ne e posustati, Elesar promjeni taktiku. „U redu. Reci sve što znaš o Kodranu i pustiti u te!“

Gmazoliki se zagleda u njegove oči i prasne. „Ha! Ti si smiješan o-vilin. I ti i ja znamo da ja ne vjerujem tebi, a ti ne vjeruješ meni.“

Elesar isušio e bodež i polagano pri e gmazolikom, On sklopi oči i potpuno se umiri. Ono što je osjećao, bio je smrtni strah. Ono što je pokazivao bio je savršeni mir. Bar si je to mogao priuštiti u tom trenutku kad nije vidio nikakav izlaz. Ali, umjesto da osjeti hladnu oštricu pod grlom, stisak užeta oko njegovih ruku oslabi. Shvati da su mu ruke slobodne, pa otvori oči. Žustro skoči unatrag, spreman za napad. Elesar mirno spremi bodež u korice.

„Zakaj si me oslobodio? Ili si jako pametan ili bedast“, upita u nevjerici.

„Oslobodio sam te u znaku povjerenja. Ja ću vjerovati tebi i predlažem da ti vjeruješ meni.“

„Ali ne poznaš me! Zakaj bi mi vjeroval?“ upitao se gmazoliki.

„Ponekad moramo preuzeti rizik, a ja to upravo činim. Da se predstavim, moje ime je Elesar, vilin- ovjek iz Valinndora. Ovo je moj suputnik i dragi prijatelj Bravecat iz sjevernih zemalja.“

„Pozdrav!“ pozdravi Bravecat, gledajući sa zanimanjem promjene koje su se događale pred njegovim očima. Nije to bio prvi slučaj da je Elesar postupio neekvivano.

Gmazoliki se nije micao s mjesta na kojem ga je Elesar oslobodio. Oprezno je pogledavao as Elesara, as Bravecata. Još nije bio siguran može li vjerovati Elesaru. Nije se dogođalo ništa što bi ukazivalo na opasnost. Veliki majak je izgledao kao da se zabavlja, a vilin- ovjek ga je gledao u iščekivanju

Na kraju je posustao:

„Ha, ajd' dobro. Ja sam Quickfoot, iz velike Moovare.“

„Drago mi je, Quickfoote. Sada kad smo to riješili, bi li nam mogao reći i zašto radiš za Kodrana?“ upita Bravecat.

Quickfoot pogne glavu i tiho re: „Zbog slobode.“

„Slobode?“ Bravecat ga pogleda s nevjericom. Odgovor mu se činio nelogičnim.

„Bravecate, pusti ga neka kaže“ odvrati Elesar.

„Možda ti toplokrvni krznjeni stvorenja ne znaš, ali mi hladnokrvni gmazoliki se u zadnjih nekoliko godina ne računamo slobodni! Većina robija kod okrutnih gospodara. Za njih smo primitivna stoka love nas i pretvaraju u robove. Muški im delaju najteže poslove ili, ako imaju sreće, postaju lovci. Žene su kuharice i sluškinje. Ali mi smo potrošna roba. Nemremo navek biti jaki, mladi i zdravi, pa kad to više nismo, ubijaju nas. Tak sam i ja skoro završio. Kad sam nosio drva, vtrgnul sem si ruku, pa nisem bio od koristi. Čul sam kad je gospodar rekel ženi da bu me ubio. E, pa rekel sam sebi, to nebum nekak. Pobegul sam kak ludu konju i došel do nekog imanja. Tam je bilo nekaj malo orkova pa sam si mislil da bum ih lako zbegnul i smestil se negde u kuću. No, prevaril sam se. Zgleda da su oni ubili i opljačkali vlasnika. Posle je neki mračni tip dopelal celo krdo orkov. Po noći sam štel pobeći, ali su me vlovili. Bili bi me vubili da ni došel neki špijun. Rekel je da s kirošanskom princezom ideš prema Adazaru i da tražite saveznike među orbojnjakima. Ponudili su mi: ili me buju vubili ili bum ja vubio vas“, prizna Quickfoot i duboko udahne. Bilo mu neugodno što to priznaje. „Kak sam više od svega htelo slobodu, prihvatil sam se posla. Da bu siguran da bum obavio zadatak, poslao je z menom

još dva orka. Gmazoliki su dobri traga i, pa mi ni bil problem na i vas. Nije mi baš bilo do toga da vas vbijem, ali htel sam svoju slobodu. Ništa osobno.“

„Razumijem te“, prizna Bravecat blagim glasom. „Još nisam sreo nikog kome sloboda nije bila me u najve im vrijednostima. I ja sam bio zarobljenik, sve dok me jedan trol nije oslobodio.“

„Ma kaj ne veliš! Videl si trole?! Uvijek sam ih htel upoznat! Kažu da zgleđaju ko veliki gmazoliki samo bez repa!“

„Ne bih se baš složio“, prekine ga Elesar. „Stari zakoni Sillwitha kažu da imam pravo ubiti onoga tko me napadne...“ tiho e, „... ali ako me napadne zato da bi stekao slobodu, ne smijem mu zamjeriti. Quickfoote, osloba am te i puštam da ideš kuda te volja.“

Quickfoot je gledao Elesara. Zašto ga taj vilin- ovjek pušta? Kada mu je oslobodio ruke, mislio je da je to samo okrutna igra i da e ga na kraju ubiti, ali prevario se. Još nije doživio da netko ima razumijevanja za njegove potrebe, kao da je sloboda nešto što gmazoliki ne mogu shvatiti.

„Ja... ja... ne znam kaj da velim. Mene su poslali da te sredim, a ti me puštaš?“

„Svaka osoba ima pravo na slobodu i nitko joj to ne bi smio uskratiti. Svi smo ro eni slobodni. I tako bi trebali živjeti.“

„E, jesi siguran da mi nismo u rodu? Jer i ja tako mislim“, na Quickfootovom licu se pojavi širok osmijeh. „Zbog toga bum hodal uz tebe iz zahvalnosti i poštovanja dok me budeš štel. Ako nemate niš protiv, bila bi mi ast pridružiti vam se na vašem zadatku, šefe.“ Quickfoot stane pred Elesara i duboko se nakloni.

„Polako Quickfoote“, umiri ga Elesar. „Ja nemam ništa protiv, ali zaboravio si na djevojke. One su ravnopravni lanovi skupine, a ti si im još uvijek prijetnja.“

„Joj da. Zaboravil sam na njih. A di su?“

„Nizvodno u obližnjoj šumi. Lauren pokazuje Caitlin svoje mo i“, odgovori Bravecat i zastane. Zar je on samo tako odgovorio gmazoliku kao da su stari prijatelji? O ito je Elesarev utjecaj na njega i povjerenje u nepoznatog gmazolikog bilo vrlo jako. Do malo prije je bio njihov neprijatelj, a sada im se silno želi pridružiti.

„Aha. Koja je koja? ek, da pogodim. Lauren je vilenjakinja, a Caitlin ovjek?“

„Tako je“, re e Elesar.

„Ha! Kak sam pogodil!“

„Nemoj da te vide. Mogle bi pomisliti da si se oslobodio i da pokušavaš pobje i. Mogle bi biti opasne. Kada do u, ja u im priop iti vijest“, upozori ga.

„Nema frke. Nego, kaj je za klopu? Gladan sam! Ak niste niš vlovili, bum ja! Ipak sam lovac, a i super plivam pa bum za as nalovil ribe kolko treba“, velikodušno se ponudi Quickfoot.

„Onda, Quickfoote, uhvati nam ve eru!“ re e mu Bravecat. „Nema problema! Evo mene odmah“, gmazoliki otr i do rijeke i usko i u nju.

„To je jedan udan gmazoliki“, re e Elesar sa smiješkom.

„Ne znam, možda je to gluma. Je li bilo pametno osloboditi ga?“ sumnji avo e Bravecat. Ipak nije bio siguran je li to bila prava odluka. Nekako je Elesar prebrzo popustio.

„Instinkt mi govori da je dobra duša koja se našla na krivom mjestu u krivo vrijeme. A znamo da je moj instinkt nepogrešiv“, Elesar pogleda Bravecata preko ramena.

„Tu ne mogu ništa prigovoriti“, prizna Bravecat.

„Uvjeren sam da e ga i djevojke prihvatiti, pogotovo zbog njegove prostodušnosti.“

„Siguran sam da ho e“, ležerno e Bravecat i izvali se na travu.

*

Nizvodno niz rijeku, Lauren je objašnjavala Caitlin svoje moći. Ona ju je pažljivo slušala, upijajući i svaku njezinu riječ. Ponovo je bila na svome dvorcu, u kraljevskom vrtu gdje je slušala predavanja svojih učitelja i mentora. Morala je slušati o kraljevskom ponašanju i vladanju. To ju nikada nije odviše zanimalo. Uvijek bi mislila odlutala dalje od Kiroshana i pitala tuga tamo sve ima. Sada se, napokon, nalazila daleko od Kiroshana i Lauren joj govori o stvarima o kojima nije ni sanjala.

„Znaš i tvoje su moći jače u šumi, nego u nekoj kući, dvorcu ili gradu kao što je Calmera“, zaključuje Caitlin.

„Točno. U prirodi se oslobađa više energije.“

„Je li ta energija vidljiva i opipljiva?“

„Zašto i smrtnika nije. Mi druidi je vidimo. Izgleda kao sjajna zelena rijeka što te odizme u zemlju, vode i neba. Nije opipljiva, ali možemo osjetiti kako te odnosi kroz nas. Zovemo je Sila prirode.“ Lauren prođe lagano rukom kroz zrak. Barem je tako Caitlin vidjela. Ustvari je dotakla jednu rijeku energije koja joj je strujala iznad glave.

„Lauren, reci mi kako je to biti druid. Čini mi se vrlo uzbudljivo, kontrolirati tu energiju. Mi ljudi smo tako dosadni“, uzdahne Caitlin.

„Druidi su ustvari šumski vilenjaci koji su više posvećeni magiji. Poštujemo šumska stvorenja i prirodu, a biljke i prirodne elemente koristimo da bismo pomagali drugima, ali magija nam je na prvom mjestu. Ponekad nas nazivaju i iscjeliteljima i šumskim čarobnjacima. Mi crpimo energiju iz prirode i pretvaramo je u magiju. Pretežno je to kontrola nad četiri elementa prirode: vodom, zrakom, zemljom i vatrom. Najjači druidi mogu izazvati poplave i oluje, probuditi vulkane ili čak prizvati grmljavinu. Ali za to treba kontrolirati ogromnu količinu Sile.“

„A kako je onda usmjeren? Zar ne bi trebala imati nekakav čarobni štapić?“

„Ne, njih koriste samo čarobnjaci. Mi ne trebamo nikakva pomagala. Koristimo ruke. Neki druidi koriste štapiće, ali to je samo zbog ukrasa. Žele ostaviti snažniji dojam“, kaže Lauren i prisjeti se Omara. Glavni druid iz Valinndora uvijek se šepiri ukrašenim štapićem od hrastovine s urezanim simbolima i ptičjim perjem.

„Može li ta Sila biti štetna za druide?“ Caitlin je željela sve znati.

„Ne. Priroda je naš prijatelj, pa tako i njezina Sila. Nema negativnih posljedica, osim ako uzmeš prevelik zaloga. Onda glava zna boljeti cijeli dan!“ našali se Lauren. „Isto tako ako uzmeš preveliku količinu može se dogoditi obrnuti proces i isušiti ti svu energiju. Tada si izmoren kao da si neprekidno trčao cijeli dan.“

„Možeš li koristiti Silu prirode za obranu od napadača?“

„Jasno da možeš.“

„A što će ti onda luk i strijele?“

„Elesar želi da usavršavam obje vještine: i streljaštvo i magiju. Misli da nije mudro svima davati do znanja da se mogu koristiti magijom, pa mi luk i strijele služe za zavaravanje.“

„Pametno. A kakve sve oblike magije znaš?“ zapitkivala je znatiželjna Caitlin. Izbjegavala je to pitanje od početka, a sada je osjetila da je došao trenutak kad to može pitati. „I mislila sam da ćeš to pitati!“ kaže Lauren makar joj i sam želja pokazati sve što zna.

Prišla je bliže rijeci i pružila jednu ruku prema vodi, a drugu u zrak. Caitlin je budno pratila svaki njen pokret. Dio rijeke se uspravi kao vodoskok, pruži se preko Lauren, sve do

Caitlin i napravi vodeni svod iznad nje. Caitlin je bila zadivljena. Nalazila se ispod vode, potpuno suha.

„ udesno!“ usklikne. Trenutak poslije, Lauren vrati vodu u rijeku i ona nastavi te i kao da se niša nije dogodilo.

„Što kažeš?“ upita Lauren, iako nije bilo potrebe za tim pitanjem. Caitlinino lice joj je sve govorilo.

„Savršeno!“ izusti Caitlin. Bila je o arana.

„Znam, ali meni je draže ovo.“ Lauren zamahne plaštem preko sebe i iš ezne.

„Kako si...?! Lauren, gdje si? Kako si to uspjela? Lauren?“

„Zar nije dobro? za uje se Laurenin glas iza Caitlin.

„Jest, ali gdje si?“ Caitlin se osvrne oko sebe, ali Lauren ni traga. „Što si u inila?“

„Kraj tebe sam“, re e i otkrije se istim pokretom kako je i nestala.

„Nevjerojatno!“ o arano e Caitlin.

„To mi je najdraža magija. Stapanje s prirodom. Sli no nevidljivosti kod arobnjaka. Vrlo djelotvorna kod ljudi, ali još uvijek ne znam kako me 'mra njaci' mogu vidjeti...“

„Mra njaci?“

„No ni vilenjaci. Zovemo ih mra njacima, jer su no na bi a.“

„Zar oni imaju neku posebnu sposobnost da te mogu vidjeti?“

„Nisam sigurna. U mraku vide jednako kao danju, ali ne shva am kako mogu vidjeti nevidljivog druida. Znam da me Elesar i sestre svaki put otkriju kada ih prisluškujem. Kao da moja magija ne djeluje na njih. ak me i Elesar vidi iako je polumra njak“, prizna Lauren.

„ ekaj, obje sestre su ti mra njakinje, a ti druid?“

„Da. Naša majka je bila druid, a otac mra njak“, Lauren zastane na tren. Nedostajali su joj roditelji. Imala je svega godinu dana kada je ostala bez majke.

„Možda te mogu vidjeti, jer su one djelomi no druidi“, pomisli Caitlin.

„Ne, nije to. Kod vilenjaka koji imaju razli ite roditelje nema mješanaca koji naslje uju neke sposobnosti od jednog, a neke od drugog roditelja. Ili e biti na oca ili na majku.“

„Kako je onda Elesar vilin- ovjek?“ koliko je samo pitanja imala Caitlin.

„On je sin ovjeka i vilenjakinje. Ljudi imaju snažne gene koje prenose na potomke.“ Lauren ponovo zastane i pogleda nebo. „Kad smo kod njega, no as e biti pun mjesec. Želim ti nešto pokazati.“ Lice joj se ozarilo.

„Što to?“ znatiželjno e Caitlin. „Lauren?“

Ali Lauren joj ne odgovori, ve krene natrag prema ostalima.

*

Oko vatre, koja je lagano gorjela, sjedili su Elesar i Bravecat i razgovarali. Elesar je, naslonjen na Bravecatova le a istio bodež.

„Elesare, gdje je gmazoliki?! Zar je pobjegao?“ uznemireno e Lauren kad su se približile.

Prije nego što joj je on uspio odgovoriti, iza nje se pojavi Quickfoot, ponosno nose i ulovljene ribe.

„Misliš na mene?“

Lauren se osvrne i ne razmišljaju i, odgurne Quickfoota. Pritom se spotakne o vjedro vode koje joj se našlo na putu. Mlaz vode šikne prema gmazolikom i on zajedno s njom poleti u zrak kao da je list, a ne gmazoliki. S treskom padne kraj Bravecata.

„Lauren! Smiri se!“ zareži Bravecat.

„Uf! Ovo je bolilo! Ti si sigurno Lauren?“ upita Quickfoot gledaju i ju vise i naglava ke s Bravecatovih le a. Elesar mu pomogne da se uspravi.

„Elesare! Zašto je slobodan?“ ljutito e Lauren i gotovo zapovjednim glasom.

„Zato što sam ga oslobodio. Ime mu je Quickfoot“, odgovori mirno vilin- ovjek.

„Zašto!“

„Procijenio sam da za to ima više razloga nego da ga držimo kao zarobljenika.“ Laurenina ljutnja pomiješana sa strahom u trenu nestane. Na trenutak je zaboravila tko je vo a. „Saslušao sam njegovu pri u i njegov izbor mi se inio pravim. Nisam mu mogao zamjeriti što je u inio zbog svoje slobode. Za uzvrat, ponudio nam je svoje društvo do Adazara. Rekao sam da nam se može pridružiti samo ako mu vi djevojke oprostite što vas je onu no napao“, završi Elesar i pogleda prvo djevojke, a potom i Quickfoota.

Obje su šutjele. A onda je Caitlin progovorila obrativši se Quickfootu:

„Mene je otac u io da se ljudi mogu promijeniti, a to sam i sama otkrila. Ako Elesar kaže da si u redu, onda i ja to prihva am. Zdravo. Ja sam Caitlin!“ ljubazno e i pruži mu ruku.

„Drago mi je, slatka Caitlin. Ja sam Quickfoot i oprostite kaj sam te onak grubo opalil.“ Quickfoot prihvati njenu ruku.

„Mislim da sam ja udarila tebe“, odgovori Caitlin.

„No, dobro, kaj sad! Nije važno ko je koga!“ brzo e Quickfoot, na što se svi ostali nasmiju, osim Lauren.

Elesar je i dalje gledao u nju. Još je negodovala što je Quickfoot oslobo en.

„To što te Elesar oslobodio i vjeruje nakon kratkog vremena, ne zna i da ti i ja vjerujem. Pripazi gmazoliki. Jedan pogrešan potez i moja strijela e ti probiti srce!“ zaprijeti.

„Lauren!“ Elesar je opomene, ali Quickfoota nije pogodilo njezino protivljenje.

„Onda ne bum hodat ispred tebe“ našali se Quickfoot, zbog ega se Caitlin nasmije.

„Dobro, to smo riješili. Vrijeme je za ve eru“, re e Elesar. „Zahvaljuju i Quickfootu, ovdje ima ribe za sve.“

„E, šefe to je najmanje kaj sam mogel napraviti za vas. Znao da bum vam navek zahvalan.“

„Quickfoote, ne moraš me zvati šefe. Elesar je dovoljno.“

„Dobro, šefe! Kak vi velite!“ ispali Quickfoot ponovo nasmijavši ostale. ak je i preko Laurenina lica prošla blaga sjenka koja se mogla razumjeti kao osmijeh.

*

Ubrzo nakon ve ere društvo je utonulo u san. Oko pono i, Lauren probudi Caitlin i šaptom je pozove da odu do mjesta gdje je bio Elesar. Caitlin umorno otvori o i i ogleda se. Bravecat i Quickfoot su spavali, a Elesarev ležaj je bio prazan. Sjetila se da joj je Lauren htjela pokazati nešto u vezi Elesara. Odmah je ustala i slijedila vilenjakinju. Ova ih magijom

u ini nevidljivima, pa se upute do Elesara. Ne ujno su se došuljale do malog brijega i naslonile na jedno deblo.

Elesar je sjedio na kamenu nedaleko njih i gledao prema punom mjesecu. Bio je gol do pasa, ruku sklopljenih na molitvu.

Caitlin nije shvaćala što joj Lauren želi pokazati do trenutka kad je Elesar prema nebu podignuo raširene ruke. Iz njega se prema mjesecu, poela uzdizati plava gotovo nevidljiva svjetlost. Činilo se kao da je povezan s mjesecom. Dok su kroz nju prolazili spiralni, bijeli valovi, zraka je postajala sve svjetlija, ali samo za one koji su bili dovoljno blizu da je vide.

„To se događa svakog punog mjeseca“, tiho reče Lauren. „Tada mračnjaci stariji od tri stoljeća primaju mjesečevu snagu. To sam prvo čula od Fione, ali je prošlo dosta vremena do trenutka kada sam i sama vidjela taj čudesni trenutak. To je sveti obred mračnjaka i ljubomorno ga nastoje sakriti pred drugim rasama. Kažu da se u tom trenutku povezuju mislima.“

„Čudesno! To je najljepši prizor koji sam ikad vidjela!“ otkrilo joj je Caitlin.

„Čekaj samo da vidiš Valinndor za puna mjeseca. Tada se oko jezera St. Itar na sveti obred okupe svi mračnjaci...“

Dok su tako šaputale i divile se prizoru, nisu primijetile da im se prišuljao Quickfoot.

„Kaj gledate?“ upita ih na što Caitlin vrisne od prepada. Ni Lauren nije mogla na vrijeme prikriti svoj vrisak. Obje su poskočile i osvrnule se.

„Quickfoote!“ usklikne Lauren zadržavajući tihi ton, ali odmah shvati da su otkrivene te brzo legne na zemlju. „Jesi li normalan?! Zašto se tako prikradaš? Stani malo, kako nas vidiš?“

„Ujem vas. Gmazoliki jako dobro uju. Kaj špijunirate šefa?“ Quickfoot proviri iza debela i pogleda Elesara. „Ostavite ga na miru. Kaj ne vidite da meditira. Barem tak zgleđa. Kaj to plavo ide z njega?“

„Lauren kaže da tako komunicira sa drugim mračnjacima, to jest noćnim vilenjacima“, odgovori Caitlin.

„Mračnjacima? Ajd' dobro. A, zakaj ga špijunirate?“ nastavi Quickfoot.

„Bez zle namjere. Samo smo htjele vidjeti taj čarobni prizor. Pogledaj kako čudesno sjaji ta svjetlost! Trebao bi vidjeti kada ih je više“, reče Lauren.

„Uđim se da nas nije čuo kada smo vrisnule“, reče Caitlin pogledavši Lauren.

„Ja nisam vrisnula! Čula sam kada nam je Quickfoot prišao“, pravdala se vilenjakinja. Osjetila je kako se rumeni, ali je tama sakrila njezinu tajnu.

„Moš' mislit. Ti si vrisnula ja i nego Caitlin“, nasmije se Quickfoot.

„Nije istina!“ Lauren povisi glas i ošine pogledom Quickfoota.

„Šš! Elesar čuje nas i“, ukori ih Caitlin.

„Misliš da bi mogao?“ upita Quickfoot.

„Da, ujem vas jasno i glasno“, iznenada reče Elesar, koji prekine svoj obred, otvori oči i okrene se prema ostalima. Oči su mu sjale jače od mjesečeve svjetlosti.

„Elesar! Ja... mislila... htjela sam... Laku noć!“ zbuni se Lauren i otrči do ležaja.

Također zatečena, Caitlin se uspravi, mahne Elesaru, nasmije se i potrči za Lauren.

Samo se Quickfoot nije uznemirio zbog Elesarevih riječi. Ustao je i prišao mu:

„Šefe, ja sam samo došao vidjeti kaj delaju cure. Vama opet nisam šteta smetat. Samo vi nastavite zujati u zrak ili kaj ve to delate.“

„Hvala ti, Quickfoote, ali gotov sam“, osmjehne se Elesar. Dugo nije susreo osobu koja je bila tako priprosta i izazivala smijeh u njemu.

„Kaj ste stvarno uli sve kaj smo pri ali skroz od tam?“

„Da. Moj vilenja ki sluh mi omogu ava da ponekad ujem i više nego što bih želio.“

„Mislite da se može uti preve ? Ja isto mogu dobro ut, ali ne mislim da ujem preve . Navek nekaj sfali. A kaj još možete?“ zanimalo je Quickfoota, a Elesar prihvati pitanje.

„Mogu vidjeti na prili no veliku udaljenost i vidim jednako dobro no u kao i danju.“

„Vidi, vidi! Ja to nemrem. Ali mogu dihat i vidit pod vodom. Makar pod vodom možeš vidit samo ribe, pa op e ne znam kaj e mi to“, prizna Quickfoot i po eše se po glavi. Njegove ljuske su odbijale svjetlost kao zrcalo.

„Ne podcjenjuj svoje darove. Svako od nas je blagoslovljen nekim koji mu je koristan.“

„E, šefe nemojte! Nitko me još nije tolko hvalil!“

„Quickfoote, Elesar je dovoljno“, osmjehne se vilin- ovjek i prijateljski ga potapša po ramenu.

„Pardon. Zaboravil, šefe. Eto ti ga na. Opet ja“, zasik e i uhvati se za ra vasti jezik.

„Ha, ha! Ti se jedan vrlo smiješan gmazoliki. Hajdemo na po inak. eka nas još dugo putovanje.“

„Koliko ima do tih arobnjaka, otprilike?“

„Dosta dugo. Nekoliko tjedana. Ali prije toga idemo u Valinndor. Moram se sastati s Vije em i izvijestiti ih o nadolaze em ratu“, odgovori Elesar.

„Ideš se sastati s Vije em? Kaj si ti jedan od vije nika?“

„Ne, ja sam lord Valinndora“, odgovori Elesar.

„Kaj!? Vlarar cijele šume Valinndor? A ja te zovem šef! Oprostite mi caru na mojoj gluposti“, uzvikne Quickfoot i padne ni ice pred njim. „Quickfoote! Ustani. Za tebe sam samo Elesar.“

Quickfoot podigne pogled i pogleda Elesara ogromnim šarenim o ima: „Opraštate mi?“

„Samo ako se prestaneš tako obra ati. Mi smo jednaki. Hodamo istom stazom, dišemo isti zrak.“

„Fala, šefe!“ Quickfoot sretno ustane, a Elesar se od srca nasmije.

„Al' je tebi nešto teško utuviti u glavu, ha, ha!“

„Kaj utuvit?!“ zburnjeno e Quickfoot.